

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרפ"ד
ערב שבת קודש פ' האזינו,
שבת שובה ה' תשפ"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ד שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' שמואל מאיר ב"ר ישראל דוד ע"ה

ציקמאן

נפטר ביום י"א תשרי ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה

ומשפחתם שיחיו ציקמאן

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

כיצד ינהגו ביוהכ"פ כשיבוא משיח צדקנו בתשיעי בתשרי / משיחת ערב יוהכ"פ התשוב

8 זמן הגאולה

מאמין שזה יהי' בגשמיות כפשוטו, נשמות בגופים! / פרשת השבוע באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

מה שנראה שיש עולם - זו אחיזת עיניים בלבד!! / קטעים קצרים בעניני גאולה

13 כתב יד קודש

גילוי בחי' היחידה בעוה"ז הגשמי דרך הטל' והרדיו! / צילום נדיר ומיוחד מהגהת הרבי

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא,

ישראל רחמים בן חיה מושקא, מענדל בן חיה מושקא, ושמואל מאיר בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לע"נ ר' ברוך אהרן בן ישראל דוד ע"ה

יחי המלך /

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 960-0667 (03) • פקס: 960-7219 (03)

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

בדוגמא ווי אדה"ר האט אויפגעטאן בר"ה - "בואו נשתתחו ונכרעה נברכה לפני ה' גילוי יחידו של עולם בכל הנבראים, חי צומח ביז דומם (כנ"ל ס"ה).

און די הוספה במעשינו ועבודתינו (בגילוי בחי' יחידה למטה) מאכט נאך א גרעסערע כלי אויף ממשיך זיין "ברכנו אבינו" און יחידה שלמעלה אין עוה"ז הגשמי. ביז - אז עס ווערט נמשך נ"ע בלתי נסיי ערך דער "קב (אחד) שלו" פון עבודת האדם, נאר אויך די "חשעה קבים של חבירו" 135 (כמדובר כמ"פ).

אז דאס זאל אויך כולל זיין אידן אין אנדערע ערטער (וואס געפינען זיך דא ניט בגופם) וועלכע הערן די רייד ע"י מכשירים אלו, און אויף בענטשן אידן באופן כזה אז די ברכות זאלן אנקומען צו "יחד שבטי ישראל" - בכל המקומות ביז בקצוי תבל) ברגע כמירא (בשעתא חדא וברגעא חדא). והביאור:

מ'האט גערעדט כמ"פ אז די מכשירים וועלכע מ'נוצט אויף איבערגעבן א קול למקום שני בלי הפסק זמן (טעלעפאן, ראדיא וכיו"ב) - טראגן ניט איבער קול האדם ממע, נאר דער קול קלאפט אויף א מתכת וכיו"ב, און דער מתכת איז נשתנה ע"ז און טראגט איבער די שינוים למקום שני וואו עס קלאפט אויף א צווייטע מתכת, און דער אפקלאנג הערט דעם אדם השומע דעם קול המתכת,

וואס דערפאר קען מען דורך די מכשירים ניט יוצא זיין א מצוה וועלכע פאדערט קול אדם: אבער בשעת ס'איז נוגע בלויז ידיעת הענין, וויסען תוכן הדברים, דעמולט איז קיין נפק"מ ניט צי מ'הערט קול אדם, אדער אן אפקלאנג.

ואדדבה - י"ל בנוגע לענינינו (מאכן א כלי אויף גילוי בחי' יחידה בעוה"ז גשמי) איז דא אן עילוי בשעת דאס קומט אן דורך א מתכת (און ניט קול אדם),

ווארום דאס גיט א אידן דעם כח (און אפשריות) צו מגלה זיין בחי' יחידה (יחידו של עולם) אין עולם, ביז אין א מתכת, דומם - אזוי אז אפילו דומם, ווי ער בלייבט א דומם במעמדו ומצבו, איז זיך משתנה (מתנענע בפנימיותו) און טראגט איבער "דבר ה' זו הלכה" און "דבר ה' זה הקץ", ענינים אין הלכה און ענינים וועגן דער קץ הגאולה (וואס דאס גופא איז א הלכה, אז מ'דארף רעדן וועגן משיח'ן און מצפה זיין לביאתו), וואס קומט פון תושב"כ ותושבע"פ [ווי דער רמב"ם פסק'נט אז "כל הספרים מלאים בדבר זה"],

. . קומט דאך אויס, אז דוקא דורך דעם וואס דער קול טראגט זיך איבער ע"י דומם - ווערט נתגלה דער כח פון א אידן צו מגלה זיין בחי' יחידה אפילו בדומם.

בדוגמא ווי אדה"ר האט אויפגעטאן בר"ה - "בואו נשתתחו ונכרעה נברכה לפני ה' עושנו", גילוי יחידו של עולם בכל הנבראים, חי צומח ביז דומם (כנ"ל ס"ה).

און די הוספה במעשינו ועבודתנו (בגילוי בחי' יחידה למטה) מאכט נאך א גרעסערע כלי אויף ממשיך זיין "ברכנו אבינו" און יחידה שלמעלה אין עוה"ז הגשמי. ביז - אז עס ווערט נמשך נוסף לפי ערך דער "קב (אחד) שלו" פון עבודת האדם, נאר אויך די "תשעה קבים של חבירו" (כמדובר כמ"פ).

אין אויף האט ויך דאן אויך אנגעהויבן א התפתחות יחידה אין די חכמות העולם 124 -
 אויף בארגעטערן דעם "בהתאם ראשי עם יחד שבטי ישראל" (גילוי יחידה שבנפש) אויף אז דאס
 זאל אויך כולל ויין אידן אין אנדערע ערטער (וואס געפינען ויך דא גיט בגופם) וועלכע הערן די רייד ע"י
 מכשירים אלו. אין אויף בענקשן אידן באופן כזה או די ברכות זאלן אנקומען צו "יחד שבטי ישראל" (בכל
 המקומות בין בקצוי תבל) ברנע כמירמא (בשפתא חדא וברנעא חדא). והביאור:
 מ'האט געזעט כ"ס או די מכשירים וועלכע מ'נצט אויף איבערנעבן א קול למקום שני בלי הפסק
 זמן (סעלעמאן, ראדיא וכיו"ב) - טראגט גיט איבער קול האדם ממש, נאר דער קול קלאפט אפ אויף א
 מוכת, אין דער מחבת אין ויך מתנענע און טראגט איבער דעם קול למקום שני וואו עס קלאפט אפ אויף
 א צווייטע מחבת. אין פון דעם אפקלאנג הערט דער שומע דעם קול דער צווייטע.
 וואס דערנאך קען מען דורך די מכשירים גיט יוצא ויין א מצוה וועלכע פאדערט קול אדם; אבער
 בשעת ס'איז נוגע בלויז העץ חבון הדברים. דעמולס איז קיין נפק"מ גיט צי מ'הערט קול אדם לעקס, אדער
 אן אפקלאנג.
 ואברבם - בנוגע לענינינו (מאכן א כלי אויף גילוי בחי' יחידה בעוה"ו הנשמי) איז דא אן צילן דאס
 בשעת דאס קומט אן דורך א מחבת (אין גיט קול אדם).
 ווארום דאס גיט א אידן דעם כח (און אפשרות) צו מגלה ויין בחי' יחידה (יחידו של עולם) אין
 עולם. בוי אין א מחבת, דער דומם - אויף אז אפילו דער טאגט-דומם, ווי ער בלייבט א רופט כמעט
 ומצבו, אין ויך מתנענע בפנימיותו, און טראגט איבער "דבר ה' 129" וזו הלכה 130 און "דבר ה' 129" זה
 הקץ 130, ענינים אין הלכה און ענינים וועגן דער קץ הגאולה (וואס איינגעזען אין דאס נופא א הלכה 131,
 אז מ'דארף רעדן וועגן כשי' 132 און מצפה ויין לביאתו 133), וואס קומט פון חושב"כ וחושב"ע [ווי דער
 רמב"ם שיעור 134 או "כל הספרים מלאים בדבר זה"].
 וואס דאס איז כולל - די רייד וועגן אויסנוצן ערב יוה"כ פ בשלימות ובתענוג און מקרים ויין עבודת
 היום פון גילוי בחי' יחידה, ועאכו"כ אויסנוצן יוה"כ עצמו בשלימות ובתענוג, ובאופן פון "בהתאם ראשי
 עם יחד שבטי ישראל" (כמדובר לעיל בארוכה).
 ווערן די אלע רייד איבערגעטראגן דורך א מחבת-דומם צו אידן בכל קצוי תבל אין די רייד ווערן
 איבערגעגעבן דורך דעם מחבת-דומם בכל קצוי תבל, אויף אז ברנע כמירמא הערן זי, די וועלכע ענינים
 וואס עס הערן די וואס געפינען ויך אין דעם ביחכנס וביהמ"ד פון כ"ק מ"ה אדמו"ר נשיא דורנו (בעשר
 שנים האחרונים פון חיים חיותו בעלמא דין).
 קומט דאן אויס, אז דוקא דורך דעם וואס דער קול טראגט ויך איבער ע"י א מחבת - ווערט נתגלה
 דער כח פון א אידן צו מגלה ויין בחי' יחידה אפילו בבחי' דומם.

כיצד ינהגו ביוהכ"פ כשיבוא משיח צדקנו בתשיעי בתשרי

שתי הסעודות תהיינה קשורות עם סעודת לווייתן ושור הבר ויין
 המשומר, וממילא ממשיכים את הסעודה המפסקת לזמן מאוחר יותר,
 ככל "חסידישע סעודה" • ועוד ועיקר - שהמשך הסעודה יהי' בבית
 המקדש השלישי, ובו גופא - בקדש הקדשים שבו • יוה"כ אינו אלא
 דומה לפורים להיותו למעלה מפורים, כיון שבו זוכים לשמחה הכי
 גדולה, השמחה שהובטחה לכאו"א מאתנו בתוך כלל ישראל, שמחת
 הגאולה האמיתית והשלימה! • קטעים מברכת ערב יום הכיפורים
 אחרי תפלת מנחה ה'תשנ"ב - בלתי מוגה

א. מכיון שמשיח צדקנו יבוא עוד בתשיעי
 בתשרי בשנת תשנ"ב - הרי תשתנה ההלכה
 בתורה בנוגע להנהגה ביוה"כ.
 ובדוגמת יוה"כ בחנוכת בית ראשון¹,
 שההלכה היתה שצריך להיות הענין דאכילה
 ושתי' ביוה"כ - כמו-כן נמשך מיוה"כ ההוא
 ביוה"כ זה,
 דמכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא",
 ועאכו"כ בעמדנו בזמן ד"עת רצון" דתשיעי
 בתשרי, שאז ודאי הצפי' והגעגועים לביאת
 משיח צדקנו הם ביתר שאת ויתר עז - זוכים
 לגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד!

ובזה מיתוסף - בעמדנו לאחר כל חודש
 אלול, "אני לדודי ודודי לי"², אשר, מתי ניכר
 בגלוי, ביתר שאת וביתר עז ובדיוק - ש"אני
 לדודי", ומתי ניכר בגלוי ש"דודי לי" - הרי זה
 דוקא במעמד ומצב דהגאולה האמיתית
 והשלימה ע"י משיח צדקנו!...
 וכאמור, זוכים לזה בתשיעי בתשרי זה עוד
 לפני אכילת הסעודות דתשיעי בתשרי [.]
 כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" כולל גם את
 הפירוש³ "אחכה לו שיבוא בכל יום", ד"בכל
 יום" פירושו בכללותו של היום - בכל רגע
 מהיום החל מהרגע הראשון שבו.

(2) שה"ש ו, ג.

(3) ראה גם לקו"ש חכ"ג ע' 397 ואילך.

(1) מו"ק ט, א.

גילוי בחי' היחידה בעוה"ז הגשמי דרך הטל' והרדיו!

לקראת ערב יוה"כ"פ, הננו מביאים בזאת צילומים נדירים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ערב יום הכיפורים בבית הכנסת אחר תפלת מנחה, ה'תשמ"ז (נדפסה בסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 15 ואילך) סו. איז די כלי וואס מ'מאכט בערב יוה"כ"פ צו גילוי יחידה בעוה"ז הגשמי (וואס שלימות ענין זה וועט זיין בגאולה העתידה) - קומט צו נאך א הוספה ועילוי בדבר דורך דעם וואס מ'נוצט אויס די מכשירים וועלכע זיינען נתחדש געווארן בדורות האחרונים בחכמת העולם בקשר עם בנין העולם (ווי עלעקטריק און טעלעפאן וכיו"ב)

- ווי עס שטייט אין אהר"ק 124 (בשייכות צום פסוק 126 "בשנת ששת מאות שנה גו' נבקעו כל מעיינות תהום רבה וארובות שמים נפתחו"), או "בשית מאה שנים לשתיאתה יפתחון תרעי דחכמתא לעילא ומבועי דחכמתא לתתא וייתקן עלמא לאעלא בשביעאה כו.", וכפירוש המפרשים 126 או "חכמתא לעילא" מיינט חכמת התורה, און "חכמתא לתתא" מיינט חכמות העולם. ווי מ'זעט טאקע, אז אין די יארן פון ששת מאות שנה פונעם אלף השישי איז געווען א התגלות יתירה אין חכמת התורה, פנימיות התורה¹², הפצת המעיינות חוצה,

להלן פענוח הכתי"ק (בא בכתב מודגש):

סו. איז די כלי וואס מ'מאכט בערב יוה"כ"פ צו גילוי יחידה בעוה"ז הגשמי (וואס שלימות הענין זה וועט זיין בגאולה העתידה) - קומט צו נאך א הוספה ועילוי בדבר דורך דעם וואס מ'נוצט אויס די מכשירים וועלכע זיינען נתחדש געווארן בדורות האחרונים בחכמת העולם בקשר עם בנין העולם (ווי עלעקטריק און טעלעפאן וכיו"ב)

- ווי עס שטייט אין זהר (בשייכות צום פסוק "בשנת ששת מאות שנה גו' נבקעו כל מעיינות תהום רבה וארובות שמים נפתחו"), או "בשית מאה שנים לשתיאתה יפתחון תרעי דחכמתא לעילא ומבועי דחכמתא לתתא וייתקן עלמא לאעלא בשביעאה כו.", וכפירוש המפרשים אז "חכמתא לעילא" מיינט חכמת התורה, און "חכמתא לתתא" מיינט חכמות העולם. ווי מ'זעט טאקע, אז אין די יארן פון ששת מאות ששה ואילך פונעם אלף השישי איז געווען א התגלות יתירה אין חכמת התורה, פנימיות התורה, הפצת המעיינות חוצה און אזוי האט זיך דאן אויך אנגעהויבן א התפתחות יתירה להבדיל אין די חכמות העולם.

אויף פארגרעסערן דעם "בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל" (גילוי יחידה שבנפש) אזוי

"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁹,

ובנוגע לכל אלו הנמצאים עתה נשמות בגופים, הרי זה דבר הכי פשוט שמכאן ולהבא, ותיכף ומיד, נמשכת בהם תוספת בריאות - חיים נצחיים.

ובפרט כשנמצאים כבר לאחר שנתקיים בכאו"א מישאל" נכתבין ונחתמין לאלתר"¹⁰ - בכל הספרים שמזכירים בתפלת "אבינו מלכנו", החל מ"ספר חיים", ו"ספר חיים טובים", ועד לחיים טובים ומתוקים, אשר, מתיקות אמתית שייכת אך ורק כשה"חיים טובים" נמשכים אח"כ באופן דחיים נצחיים!

ובמילא מובן, שמיום התשיעי בתשרי ב- "הי' תהא שנת נפלאות בו" ממשיכים מיד בחיים נצחיים, נשמות בגופים דוקא. ואדרבה - ביחד עם אלו ש"לרגע קטן" נעשו לנשמות למעלה מגופים, כיון שכל א' מהם חוזר לגוף שלו. ובפרט שמדובר בצדיקים וגדולי ישראל, שלאמיתותו של דבר - נכללים בזה כל בני ישראל!

ד. ובכל זה מיתוסף גם מצד המקום - שנמצאים עתה בבית הכנסת ובבית המדרש, ובבית של מעשים טובים.

ובהדגשה יתירה בזמן זה, עשי"ת, שכן, זהו ענינו של יהודי בעשי"ת - להרבות במעשים טובים, ובמיוחד בנתינת צדקה לזולת.

ובהוספה - שבעשי"ת במיוחד לא מסתפקים בנתינת צדקה באופן ד"אי אתה מצוה עליו לעשרו"¹¹, מכיון שהצדקה בימים אלו היא בדוגמת (וקשורה עם) סיפוק הצרכים דר"ה, שאז הצרכים הם לא סתם לחם וסתם בשר, אלא לחם דגים ובשר מעין דלעת"ל, ובלשון הכתוב¹² "אכלו משמנים

ב. [.] ועוד והוא העיקר, שנזכה לגילוי דעשירי - "העשירי יהי' קדש"⁴, שזהו כללות הענין דגאולה האמתית והשלימה, שאז יתגלה בכל העולם כולו הענין ד"עשירי"!

דבנוגע לבני ישראל - מאי קמ"ל!... זהו טבעו של כל יהודי שצריכים להיות אצלו בשלימות כל עשר כחות הנפש הן במחשבה הן בדיבור והן במעשה;

החידוש דהגאולה הוא - שמהיהודי נמשך על-דרך-זה בחלקו בעולם, וכפי שכבר הותחל בזה בשנים שלפני-זה, שנפעל כבר בכל חלקי העולם - כולל אומות-העולם (ועד למין החי, מין הצומח, ועד למין הדומם), שהמחשבה דבור ומעשה שלהם חדורים בענין ד"העשירי יהי' קדש".

וע"ד מה שכתוב בנוגע לענין בלתי רצוי, שלעת"ל לא יהי' צורך שיהודי שני יעורר על כך, כיון ש"אבן מקיר תזעק"⁵, חלקו בעולם עצמו מעורר על כך - כמו-כן יהי', והוא העיקר, ש"אבן מקיר תזעק" באופן רצוי דוקא. ע"ד מה שמצינו בר' עקיבא⁶, שלמד שיר-השירים מתוך דמעות - שהיו אלו דמעות (לא מצד ענין בלתי רצוי, אלא אדרבה, דמעות) של שמחה הכי גדולה, עד כדי כך שאפילו המוח דר"ע - אשר "כולהו אליבא דר"ע"⁷ - לא יכל לסבלה.

ולהעיר מהקשר דר"ע עם יום הכיפורים, שאז אומרים את הפיוטים דעשרה הרוגי מלכות ש"אין כל ברי' יכולה לעמוד במחיצתו"⁸, שר"ע הוא אחד מהם.

ג. ויהי רצון, שמכאן ולהבא, ותיכף ומיד עוד בתשיעי בתשרי זה - יקויים בכל א' מהם

(4) בחוקותי כז, לב.

(5) חבקוק ב, יא.

(6) ראה מדרש הנעלם וירא צח, ב. ט"ז באר"ח סרפ"ח סרפ"ח סק"ב (בשם ז"ח).

(7) סנהדרין פו, רע"א.

(8) פסחים נ, א. וש"נ.

(9) ישעי' כו, יט.

(10) ראה ר"ה טז, ב.

(11) כתובות סז, ב.

(12) נחמ"ח, יו"ד.

מה שנראה שיש עולם – זו אחיזת עיניים בלבד!!

כאשר יוצאים לעולם, עלול האדם לטעות: כיצד ביכולתו לפעול ולגלות אלוקות בעולם?
ע"כ אומרים לו: יש ללכת מ"לכתחילה אריבער", ובמילא לא נוגעים כאן שום חשבונות.
ומה שנראה שיש עולם – הרי זו אחיזת עיניים בלבד ("עס בלענדעט די אויגען")!!

והוראה זו – שאין להתפעל מהעולם – היא תיכף כשמגיעים מיום הכיפורים, שאזי
השטן אינו מקטרג כלל, ובמילא יורדים כל ההעלמות וההסתרים, ובכלל המעמד ומצב של
בני ישראל ביום הכיפורים שהם "כמלאכים", שעומדים מלכתחלה למעלה מהעולם, ואזי
לא הולכים באופן ד"מצב ארצה וראשו מגיע השמימה" – מלמטה למעלה, אלא רק
"מלכתחילה אריבער".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשל"ב – בלתי מוגה)

צריכים לדעת את גילוי האלוקות שמפסידים

צריכים לדעת מה שמפסידים ר"ל – מפסידים גילוי אלוקות שהי' בזמן שבית המקדש
הי' קיים, שזה הי' גלוי לעיני בשר, ועד כדי כך ש"עשרה נסים נעשו לאבותינו בבית
המקדש", וחלקם היו בכל ירושלים!

אמנם גם היום כאשר יוצאים לרחוב רואים את ניסי ה' וחסדי ה', איך שהוא "זן את
העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים" (שאת-זה אומרים הרי ע"פ תורה בברכת המזון
בסעודה של חול) – אך אעפ"כ, צריכים בשעת מעשה לזכור, כיצד הי' מעמדו וכיצד הי'
מעמד ומצב זקנו בזמן שבית-המקדש הי' קיים!

במילא, כשרואים לאיזה שפלות "נפלנו" בגלות, אזי, כאשר אומרים בתפלה "את צמח
דוד עבדך מהרה תצמיח", אומרים זאת עם כל ה"שטורעם", כיון שמרגישים כיצד הי' פעם,
או עכ"פ ישנה ידיעה בשכל, מאחר ושמעו אודות זה – "שאל אביך ויגדך זקינך ויאמרו לך",
אבל באופן שזה חדר בהם – במילא **זועקים** את התפלה, אף שהיא תפלה "בלחש", וצועקים
לא רק בגלל שזהו נוסח שקבעו אנשי כנסת הגדולה (שעל האדם לבקש את צרכיו
מהקב"ה), אלא כיון שמרגישים את הצורך והחסרון, שזה חסר!

(תרגום חפשי משיחת ו' תשרי ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

ושתו ממתקים . . כי קדוש היום לאדוננו".

ומכיון שטעם הדבר הוא "קדוש היום",
הרי מובן, שכן הוא – ועל אחת כמה וכמה –
בנוגע ליוה"כ שקדושתו גדולה מקדושת ר"ה
– הקדושה ד"אחת בשנה"¹³. ולכן הצדקה
דעשי"ת היא, שממלאים את רצונו של כל
יהודי עד לאופן ד"אתה מחוייב לעשרו".

ה. וענין זה הוא ביתר שאת ויתר עז בנוגע
להקב"ה – שהוא ממלא את רצונו של כאו"א
מישראל, אנשים נשים וטף, שלאמיתתו של
דבר – הרי אפילו כשהם חושבים מדברים
ועושים בענינים אחרים – רצונו הפנימי
והאמיתי שבו הם מונחים, הוא (כפסק-דין
הרמב"ם¹⁴ הידוע), קיום רצון הקב"ה!

והרי רצון הקב"ה הוא, כפי שגילה בתורתו
(ונשיא דורנו הכריז זאת) – שכבר "כלו¹⁵ כל
הקיצין!" ויתירה מזו – ישנו כבר גם הענין
ד"עמדו הכן כולכם"¹⁶, ובאופן של שלימות;

הדבר היחידי שחסר עדיין הוא – עצם
התנועה דהציאה מן הגלות אל הגאולה,
שצריכה להיות תיכף ומיד כהרף עין!...

ותנועה זו צ"ל בדרך הטבע, היינו, שאין
צורך להגיע לנס גלוי, ואפילו לא לנס נסתר –
מכיון שנמצאים כבר לאחר שיעברנו את
כל השנים עד עתה, ולאחרי שזכינו ללמוד
פנימיות התורה בכלל, ופנימיות התורה
מנשיא דורנו בפרט, אשר כשמו כן הוא –
שהוסיף בפנימיות התורה (יוסף), נוסף לזה
שפעל שלימוד פנימיות התורה הי' מתוך
שמחה וצחוק (יצחק), ועד לצחוק באופן
ד"ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה"¹⁷.

(13) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

(14) הל' גירושין ספ"ב.

(15) סנהדרין צז, ב.

(16) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט.
"היום היום" ט"ו טבת.

(17) תהלים קכו, ב.

ו. [.] וכמדובר – זוכים ביוה"כ זה לסעוד
מהסעודה האמורה, ע"ד יוה"כ דחנוכת בית
ראשון, שאז הקב"ה הכריז בתורתו שביום זה
צריכה להיות אכילה ושתי', ועד שזה נעשה
סיפור בתושבע"פ, שהתוקף בזה הוא עוד
יותר מסתם הלכה פסוקה – "מעשה רב",
כדאיתא בבבא-בתרא¹⁸.

[ולהעיר, שבבא-בתרא קשורה לזמננו
במיוחד, כדאיתא בזהר¹⁹, ששלשת הבבות הם
כנגד ג' בתי מקדשות, ובבא-בתרא היא כנגד
בית המקדש השלישי, "מקדש אדני-כונונו
ידיך"²⁰].

ועד כדי כך, שהסעודה האמורה היתה
מתוך שמחה הכי גדולה, למעלה מכל מדידה
והגבלה – כולל גם למע' משמחת פורים.

ואף שידוע הפירוש ש"כפורים", בכ"ף
הדמיון²¹ – שיוה"כ אינו אלא בדומה לפורים,
כיון שפורים הוא נעלה יותר (שלכן, כל עניניו
נמשכים וחודרים באכילה ושתי' גשמית
דוקא), הרי (מהאי טעמא גופא) בענינו –
שה"עת רצון" דיוה"כ יתבטא לא בתענית אלא
בסעודה האמורה (ע"ד בית ראשון), הכ"ף
הדמיון הוא למעליותא – שיוה"כ אינו אלא
דומה לפורים להיותו למעלה מפורים, כיון
שבו זוכים לשמחה הכי גדולה, השמחה
שהובטחה לכאו"א מאתנו בתוך כלל ישראל,
שמחת הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרט ע"י הקדמת העבודה דתשובה-
עילאה, שהיא דוקא מתוך שמחה, ושוללת
תענית וכיו"ב.

וכמובן מהפסק-דין, שלתלמיד-חכם
ובפרט למי שתורתו אומנתו אסור לערוך
תעניות, שהטעם על זה הוא (כסיום

(18) ראה ב"ב קל, ב.

(19) ראה זח"ג קצח, א. לקו"ש חכ"ו ע' 150 ואילך.

(20) בשלח טו, יז.

(21) תקו"ז תכ"א, א (נז, ב). וראה תו"א מג"א צה,

סע"ד ואילך. צט, ד ואילך. ובכ"מ.

וכשם שזה בנוגע ל"משה ואהרן", כך גם בנוגע ל"משה" שבכל דור ודור, הנשיאים שבכל דור.

ה. יכולים לשאול: מדוע מדברים דיבורים "פראיים" ("ווילדע זאכן")?

אזי ראשית כל, זה מוכרח מצד הזמן: הזמן "פראי" ("א ווילדער זמן") כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"¹⁹, והאופן לבטל זאת הוא ע"י דיבורים "פראיים".

שנית, אין אלו כלל דיבורים "פראיים", שהרי הם כתובים בתורה, ש"היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים"²⁰, התורה פועלת שהאומות יאמרו "רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה"²⁰, וא"כ בודאי שהענינים הנאמרים יכולים להתקבל גם "לעיני העמים", ובפרט אם הם "דברים היוצאים מן הלב", שאזי הם "נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם"²¹, ועל אחת כמה וכמה שהם פועלים על ה"א-ל זר אשר בקרבך"²².

והעיקר – שאכן ניכנס בגשמיות לא"י, תיכף ומיד, "וארו עם ענני שמיא"²³, יחד עם כל החבילות²⁴, שהרי אז יקחו גם את כל הבתי כנסיות²⁵ וכו'.

ומה שישנה השאלה, הרי זה שבת וכו', והקושיא האם יש תחומין למעלה מעשרה וכו'²⁶ – כבר דובר כמה פעמים²⁷, שגם שאלה זו יתרץ אליה הנביא...

[ובפרט שהשאלה לא מציקה כל כך, והראי' שיושנים איתה בשקט, ואפילו בעת ההתוועדות, שהרי "שינה"²⁸ בשבת תענוג²⁹, אמנם לא באופן ד"ושכבת וערבה שנתך"³⁰ כיון שאין אפשרות ל"ושכבת", אלא רק "וישבת וערבה שנתך", ובפרט אם יושבים במקום שלא דוחפים ואפשר לישון בשקט...]

והרי זהו הפירוש הפשוט ב"אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח וכו'" (שכל יהודי אומר זאת)³¹, או חושב – כמנהג חב"ד³², שהוא מאמין שזה יהי' בגשמיות כפשוטו, נשמות בגופים!

כשנמצאים בגן עדן הרי לא זקוקים להבהיר ("באָוואַרענען") את הענין ד"אני מאמין"; החידוש הוא שזה יהי' פה למטה דוקא, נשמות בגופים.

וכפי שהרמב"ם מאריך בסוף הלכות מלכים³³, שענין האמונה בביאת המשיח הוא יסוד בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה, ששם הוא מדבר בפשטות על נשמות בגופים, כשם שמשיח עצמו הוא נשמה בגוף, "מלך מבית דוד"³⁴, כך תהי' הגאולה על ידו לבני ישראל נשמות בגופים, וילכו לארץ ישראל בגשמיות!

(משיחות ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

- 19) ישע"י ס, ב.
20) ואתחנן ד, ו.
21) ס' הישר לר"ת שער יג.
22) ראה שבת קה, ב.
23) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.
24) ראה גם "התמים" חוברת ב ע' קו (קי, ב).
25) מגילה כט, א.
26) ראה עירובין מג, ב. רמב"ם הל' נזירות פ"ד הי"א ובנ"כ שם.
27) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 272. ובכ"מ.
28) ילקוט ראובני ואתחנן ד, יט. סידור האריז"ל (קול יעקב) אחרי סעודת שבת. של"ה קלד, ב.
29) ראה שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רפא. וש"נ.
30) משלי ג, כ"ד (שאומרים בקשעמה"ט).
31) ב"ג עיקרים.
32) וראה לקו"ש ח"ט ע' 282 ואילך.
33) פ"א.
34) שם ה"ד.

נזכה תיכף ומיד לגילוי ה"תורה חדשה מאתי תצא"³³, כיון שההוראה הראשונה של הקב"ה בתורתו היא – שהגאולה מוכרחת לבוא תיכף ומיד ממש!

ו"לא עיכבן אפילו כהרף עין"³⁴, אלא תיכף ומיד ממש – עוד לפני המשך התוועדותנו יחד, ועאכו"כ קודם התחלת הסעודות – זוכים לגאולה האמיתית והשלימה, היינו, שהיא גאולה באופן דאמת לאמיתתו, ובאופן דשלימות,

וממילא נמצאים כולנו יחד, "בנערינו ובזקנינו . . . בבנינו ובבנותינו" – "וארו עם ענני שמיא"³⁵ – בארצינו הקדושה, ובירושלים עיר הקדש, ובהר הקדש, ובבית המקדש השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידך", ושם גופא – ממשיכים בסעודות ב"חדר המטות", דקאי על קדש הקדשים, כפשטות הכתובים!...

עם סעודת לויתן ושור הבר ויין המשומר, וממילא ממשיכים ("ציט מען אריין") את הסעודה המפסקת לזמן מאוחר יותר, ככל "חסדישע סעודה"!

ח. [.] ועוד ועיקר – שהמשך הסעודה יהי' בבית המקדש השלישי, ובו גופא – בקדש הקדשים שבו, שזהו המקום שבו היתה אכילת הכהנים, ואדרבה – בקדש הקדשים הוא עיקר האכילה שלהם.

ובמכ"ש וק"ו מזה שמצינו שבזמן גזירת המלכות, היו כהנים שחיו בכל עניניהם – הן באכילה ושת' והן בשאר הענינים הגשמיים – בקדש הקדשים דוקא, שזהו א' הטעמים על זה שקדש הקדשים נקרא אז בכתוב בשם "חדר המטות"³².

[.] ועוד והוא העיקר: מכיון שענינם של עשי"ת בכלל – ובמיוחד בעמדנו כבר בתשיעי בתשרי – הוא, תשובה עילאה, הקשורה במיוחד עם לימוד התורה –

33) ישע"י נד, א. ויק"ר פי"ג, ג.

34) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

35) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

32) מ"ב יא, ב ובפרש"י.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מאמין שזה יהי' בגשמיות כפשוטו, נשמות בגופים!

וידבר ה' אל משה גו' עלה אל הר העברים הזה הר נבו וגו' ומות בהר וגו'
(פרשתנו לב, מח-נ - שיעור היומי בחומש)

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע לענין ד"הר נבו" ידועה תורת הרב המגיד¹, שאף שהגמ' אומרת² על הפסוק³ "ותחסרהו מעט מאלקים" ש"חמשים שערי בינה נבראו בעולם וכולן ניתנו למשה חסר אחד", כלומר, שמשה השיג רק מ"ט שערי בינה, אעפ"כ - אומר הרב המגיד - בשעת העלי' להר נבו השיג משה גם את שער הנו"ן, וזהו הראשי-תיבות ד"נבו" - נו"ן בו...

ב. והנה, אף שבפשוטו ענין זה כתוב בנוגע למשה רבינו, מכיון שהוא נכתב בתורה שהיא "מורשה קהילת יעקב"⁴ הרי זה שייך לכל יהודי, וא"כ, לאחר שיענין זה נכתב בתורה יכול כל יהודי בתור נשמה בגוף לקבל את שער הנו"ן.

וכפי שזה ה' בפשוטו בזמן ההוא, שהגם שמשה רבינו בעצמו הסתלק בשעה שקיבל את שער הנו"ן ולא נכנס לארץ ישראל, אך כיון ש"אזלינן בתר רובא", ורוב בני ישראל נשארו בחיים, "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום"⁵, ונכנסו לארץ ישראל - אם-כן מובן, שהיות והודיעו להם על הענין ד"הר נבו", הרי גם הם שייכים לענין ד"הר נבו" ושער הנו"ן, כשם שהנשיא שלהם, משה רבינו, ה' שייך לשער הנו"ן.

והקשר הזה - שבין בני ישראל באותו הדור לדרגתו של משה רבינו בעת עלייתו להר - מודגש גם בפירוש רש"י על התורה בסוף פרשתנו, בפירושו על הפסוק⁶ "בעצם היום הזה וגו'": "לפי שהיו ישראל אומרים בכך וכך אם אנו מרגישין בו אין אנו מניחין אותו וכו', אמר הקב"ה הרניי מכניסו בחצי היום", זאת-אומרת שבני ישראל לא רצו להניח לענין ההסתלקות שהי' בהר נבו - ומכך מובן עד כמה ה' לענין זה השפעה עליהם.

[דרך אגב ישנה בזה "קלאץ קשיא", שכרגיל אין שמים לב עלי': מדובר על הדור שנכנסו לארץ, כאשר בני ישראל עמדו במצב הכי נעלה לאחר שכל אחד אנשי דור המדבר לא היו, עד שהפסוק אומר "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום" - וכיצד יתכן דבר שכזה, שהם יתנגדו לרצון השם! ואין כאן המקום להאריך בזה⁷.]

(1) לקו"ת במדבר יב, א. אוה"ת ברכה ע' ב'קסג. (5) ואתחנן ד, ד. וראה פרש"י חוקת כ, כב.

(2) ר"ה כא, ב.

(3) תהלים ח, ו.

(4) ברכה לג, ד. וראה נדה מד, רע"א.

(6) לב, מח.

(7) עוד עד"ז ראה בגליון תלא במדור "כתי"ק - פרסום ראשון" ובהנסמן שם.

אשר אחד מההסברות בזה הוא: ע"פ הידוע⁸ שישנו בחי' משה שבכל אחד ואחד, שמצד בחי' זו אזי כאו"א עולה להר נבו ביחד עם משה רבינו.

וכפי שהגמ' אומרת⁹ עה"פ¹⁰ "ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך" שנאמר לדור שנכנסו לארץ, שואלת ע"כ הגמ': "אטו יראה מילתא זוטרתא היא?" ומתצת: "אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא", וכמבואר בחסידות¹¹ שמצד זה שלגבי משה רבינו "מילתא זוטרתא היא", ה"ה מילתא זוטרתא גם לגבי כל יהודי, מצד בחי' משה שבכאו"א, שהרי בפשוטו פסוק זה מדבר (כאמור) על הדור שנכנסו לארץ.

ג. וזהו התוכן הפנימי בזה שבני ישראל לא רצו להניח למשה רבינו "להסתלק": מה שאומרים שאצל בני ישראל היתה אז העלי' ל"הר נבו", הכוונה היא, שהאירה אצלם הבחי' דשער הנו"ן השייכת לגאולה העתידה.

ורצונם של בני' ה' שהענין אכן יומשך למטה, ויקויים בפועל בעולם הזה - שע"ז שמשה רבינו ה' נשאר בעולם הזה ה' הדבר נפעל. וכידוע¹², שבאם משה ה' מכניס את בני ישראל לארץ ישראל, היתה אז הגאולה הנצחית שאין אחרי' גלות. וזה ה' רצונם של בני' בזמן ההוא, להשאר עם הנשיא שלהם, וללכת יחד איתו לא"י לגאולה הנצחית.

הזמן "פראי" והאופן לבטל זאת הוא על-ידי דיבורים "פראיים"

ד. אך כיון שאז "לא זכו"¹³ ולא היתה הגאולה הנצחית - ישנו הלימוד מכך בזמננו זה, שהיות ולכל אחד יש כבר את העלי' להר נבו מצד בחי' משה שבכל אחד ואחד, עליו לרצות שזה יקויים לא רק מצד בחי' משה שבו ברוחניות, אלא בגשמיות כפשוטו - שילכו עם נשיא דורנו בגשמיות לארץ ישראל, כיון ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"¹⁴!

ומה שהי' מעשה בשנת תש"י - הרי מיד יהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁵, ולא סתם "הקיצו", אלא באופן ד"ורננו", מתוך שמחה, ובנוגע לצדיקים הרי זה יהי' מיד בהגאולה!

כידוע שבנוגע לצדיקים אין צורך לחכות לכל החשבונות שכתובים בזהר¹⁶ אודות השנים שבין ביאת משיח לתחיית המתים - היות והנשיאים יקומו מיד¹⁷, כמובן ממאמר חז"ל¹⁸ ש"משה ואהרן יהא עמנו" מיד כשיבנה ביהמ"ק, ואזי יוכלו תיכף לשאול אותם כיצד להתנהג בפועל בנוגע להקרבת הקרבנות שבבית המקדש, שזה הרי נוגע מיד כשיבנה ביהמ"ק.

(8) תניא פמ"ב. וראה תקו"ז תס"ט (קיב, א. קיד, א). אוה"ת ואתחנן ע' סה. צג. (כרך ו) ע' ב'רא ואילך. וועד.

(9) ברכות לג, ב (ע"פ עין יעקב). ועד"ז במגילה כה, א.

(10) עקב י, ב.

(11) תניא שם.

(12) ראה מגלה עמוקות אופן קפה (הובא בילקוט ראובני פ' ואתחנן). אלשיך, אוה"ח ועוד - ר"פ ואתחנן. שעת"ל לאדהאמ"צ ח"ב חינוך בתחלתו.

(13) ראה זח"ג רכא, א.

(14) תענית ה, ב.

(15) ישעי' כו, יט.

(16) ח"א קלט, א ואילך.

(17) ראה זהר שם קמ, א.

(18) תוד"ה אחד - פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.